

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (judecătorul: D. Sîrbu)

instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (judecătorii: M. Guzun, L. Pruteanu, G. Dașchevici)

ÎNCHEIERE

31 iulie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componență:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Mariana Pitic
Victor Burduh
Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursurilor depuse de Inspectoratul General al Poliției de Frontieră și Olesea Micu, reprezentată de avocatul Victoria Roșca -Bot,

în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă de către Olesea Micu împotriva Ministerului Afacerilor Interne, Inspectoratul General al Poliției de Frontieră, Casa Națională de Asigurări Sociale, intervenient accesoriu Centrul de aprovizionare tehnico-materială și întreținere a imobilelor, cu privire la contestarea actului administrativ, obligarea stabilirii, calculării și achitării indemnizației pentru creșterea copilului, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 12 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău prin care a fost respins apelul depus de către Olesea Micu, admis apelul depus de Inspectoratul General al Poliției de Frontieră, modificată hotărârea din 23 iulie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, în partea ce ține achitarea indemnizației pentru creșterea copilului care urmează a fi achitată de Inspectoratul General al Poliției de Frontieră, începând cu 11 iulie 2016 până la 12 august 2016,

constată:

La 25 octombrie 2017, Olesea Micu a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Afacerilor Interne, Inspectoratul General al Poliției de Frontieră, Casa Națională de Asigurări Sociale, intervenient accesoriu Centrul de aprovizionare tehnico-materială și întreținere a imobilelor, cu privire la contestarea actului administrativ, obligarea stabilirii, calculării și achitării indemnizației pentru creșterea copilului, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat, că este angajată în cadrul organelor afacerilor interne din 2 noiembrie 2011, deținând în prezent funcția de locotenent-major, specialist al serviciului juridic al Centrului de aprovizionare tehnico-materială și întreținerea imobilelor, a Departamentului Poliției de Frontieră (succesor în drepturi și obligații Inspectoratul General al Poliției de Frontieră).

A menționat că după nașterea copilului, fiului Xxxx xxxx a.n. xx xx xxxxxxxx, fapt confirmat prin certificatul de naștere, seria și numărul xx-xxxxx, în perioada

11 iulie 2016 până la 17 martie 2019 prin ordinul nr.761/ps din 8 iulie 2016, Departamentului Poliției de Frontieră al MAI i-a fost acordat concediul parțial plătit pentru îngrijirea copilului.

A susținut că a expediat în adresa Ministerului Afacerilor Interne și Casei Naționale de Asigurări Sociale cerere, prin care a solicitat calcularea și achitarea indemnizației pentru creșterea și îngrijirea copilului până la vârsta de 3 ani, cu anexarea actelor necesare.

Departamentul Poliției de Frontieră prin răspunsul nr.35/2-1M-660/16 din 3 octombrie 2016, a comunicat că calcularea și achitarea indemnizație pentru creșterea și îngrijirea copilului până la vârsta de 3 ani va fi stabilită și calculată în conformitate cu art.47 alin.(4) al Legii nr.283 din 28 decembrie 2011 cu privire la Poliția Frontieră, începând cu 12 august 2016 (data intrării în vigoare a modificărilor) și achitată la locul de serviciu.

Prin răspunsul Casei Naționale de Asigurări Sociale prin răspunul nr. II-03/04-10354 din 23 septembrie 2016, recepționat la 26 septembrie 2016, a fost informată că, pentru examinarea dreptului la indemnizația pentru creșterea copilului urmează să adreseze la locul de serviciu, deoarece, calcularea și achitarea indemnizației pentru creșterea și îngrijirea copilului pe o perioadă de 3 ani ține de competența angajatorului, din bugetul de stat.

Reclamanta Olesea Micu a considerat răspunsurile nefondate și ilegale, or acestea contravin prevederilor art. 2, art. 47 alin. (1) și (3) al Legii cu privire la Poliția de Frontieră, art. 124 alin. (1) Codul muncii, art. 18 alin. (1) al Legii din 22 iulie 2004 privind indemnizațiile pentru incapacitatea temporară de muncă și alte prestații de asigurări sociale.

A relatat că, Departamentul Poliției de Frontieră i-a stabilit concediul de maternitate, i-a calculat și achitat indemnizația de maternitate. Iar, referitor la plata indemnizației pentru creșterea și îngrijirea copilului până la 12 august 2016, a sugerat adresarea conform bazei normative la Casa Națională de Asigurări Sociale.

Prin urmare, în momentul nașterii copilului, plătitor al indemnizației pentru creșterea/îngrijirea copilului era Casa Națională de Asigurări Sociale

A mai precizat că polițiștii de frontieră beneficiază de toate drepturile și garanțiile juridice prevăzute de legislația muncii, fapt ce presupune că se bucură de dreptul la valorificarea pretențiilor sale până la intrarea în vigoare a Legii nr. 135.

Reclamanta Olesea Micu a solicitat, recunoașterea ilegalității refuzului Casei Naționale de Asigurări Sociale din 23 septembrie 2016 privind stabilirea, calcularea și achitarea indemnizației pentru creșterea copilului până la vârsta de 3 ani; recunoașterea ilegalității refuzului Ministerului Afacerilor Interne din 3 octombrie 2016 privind stabilirea, calcularea și achitarea indemnizației pentru creșterea copilului până la vârsta de 3 ani; obligarea Casei Naționale de Asigurări Sociale, să stabilească, să calculeze și să-i achite indemnizația pentru creșterea copilului Xxxx xxxx până la vârsta de 3 ani, începând cu data nașterii copilului, 17 martie 2016 și până la 12 august 2016, în mărime de 30% din venitul mediu lunar asigurat realizat în ultimele 12 luni calendaristice anterioare lunii în care s-a produs evenimentul; obligarea Ministerului Afacerilor Interne să stabilească, să calculeze și să-i achite indemnizația pentru creșterea copilului Xxxx xxxx până la vârsta de 3 ani, începând cu data 12 august 2016 până la 17 martie 2019 și compensarea cheltuielilor de judecată.

Ulterior, reclamanta Olesea Micu prin cererile de modificare a cererii de chemare în judecată, suplimentar a indicat în calitate de pârât Departamentul al Poliției de Frontieră.

La fel, a precizat că se află în concediu parțial plătit pentru îngrijirea copilului până la vârsta de 3 ani, din care motiv dispune de dreptul la indemnizație lunară pentru creșterea și îngrijirea copilului până la vârsta de 3 ani, însă este privată de acest drept de către organele competente. Prin urmare consideră că pârâții urmează să-i achite prejudiciul moral.

A solicitat reclamanta Olesea Micu, recunoașterea ilegalității refuzului Casei Naționale de Asigurări Sociale din 23 septembrie 2016; recunoașterea ilegalității refuzului Ministerului Afacerilor Interne, Departamentul Poliției de Frontieră din 3 octombrie 2016; obligarea Departamentului al Poliției de Frontieră, Ministerului Afacerilor Interne și Casei Naționale de Asigurări Sociale, în mod solidar, să stabilească, să calculeze și să-i achite indemnizația pentru creșterea copilului Xxxx xxxx până la vârsta de 3 ani, începând cu data nașterii copilului, 17 martie 2016, și până la 12 august 2016, în mărime de 30% din venitul mediu lunar asigurat realizat în ultimele 12 luni calendaristice anterioare lunii în care s-a produs evenimentul; încasarea sumei de 10 000,00 de lei cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul moral; compensarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 14 aprilie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, acțiunea a fost admisă parțial.

Prin decizia din 1 martie 2018 a Curții de Apel Chișinău, au fost admise cererile de apel depuse de către Olesea Micu și Departamentul Poliției de Frontieră, casată hotărârea din 14 aprilie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, cu restituirea cauzei la rejudecare.

Prin încheierea din 2 mai 2018, în proces a fost atras Centrul de aprovizionare tehnico-materială și întreținere a imobilelor, în calitate de intervenient accesoriu.

Prin hotărârea din 23 iulie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, acțiunea a fost admisă parțial. A fost recunoscut ca fiind ilegal răspunsul Departamentului Poliției de Frontieră nr.35/2-1-M-660/16 din 3 octombrie 2016. A fost obligat Inspectoratul General al Poliției de Frontieră să-i achite Olesei Micu indemnizația pentru creșterea copilului Xxxx xxxx născut la 17 martie 2016, în mărime de 30% din venitul mediu lunar realizat de Olesea Micu, în ultimele 12 luni calendaristice anterioare lunii în care s-a produs evenimentul asigurat, începând cu 17 martie 2016 și până la 12 august 2016. A fost încasate de la Inspectoratul General al Poliției de Frontieră în beneficiul Olesei Micu cheltuielile de asistență juridică în mărime de 6 600,00 de lei.

În rest, pretențiile din cererea de chemare în judecată înaintate de Olesea Micu au fost respinse ca nefondate.

La 31 iulie 2018 Inspectoratul General al Poliției de Frontieră a depus apel prin care a solicitat, casarea hotărârii din 23 iulie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care cererea de chemare în judecată înaintată de către Olesea Micu să fie respinsă ca neîntemeiată.

La 17 august 2018 Olesea Micu a depus cererea de apel prin care a solicitat, casarea parțială a hotărârii din 23 iulie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru în partea în care a fost respinsă solicitarea privind repararea prejudiciului moral, cu emiterea în această parte a unei noi hotărâri prin care să fie încasat prejudiciul cauzat

de la Ministerul Afacerilor Interne, Inspectoratul General al Poliției de Frontieră, Casa Națională de Asigurări Sociale în mărime de 10 000,00 de lei.

Prin decizia din 12 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul depus de către Olesea Micu și admis apelul Inspectoratului General al Poliției de Frontieră. A fost modificată hotărârea din 23 iulie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, emisă în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Olesea Micu către Ministerul Afacerilor Interne, Inspectoratul General al Poliției de Frontieră, Casa Națională de Asigurări Sociale, intervenient accesoriu Centrul de aprovizionare tehnico-materială și întreținere a imobilelor, privind contestarea actului administrativ, obligarea stabilirii, calculării și achitării indemnizației pentru creșterea copilului, repararea prejudiciului moral. A fost obligat Inspectoratul General al Poliției de Frontieră să-i achite Olesei Micu indemnizația pentru creșterea copilului Xxxx xxxx născut la 17 martie 2016, începând cu 11 iulie 2016 până la 12 august 2016.

În rest, hotărârea a fost menținută.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a conchis că prin prisma motivelor invocate în apel și a materialelor cauzei, în principiu, soluția oferită de prima instanță este justă și argumentată, fiind în concordanță cu normele ce guvernează raportul juridic litigios. Însă, în ce privește data începând cu care urmează a fi stabilită și achitată indemnizația, instanța de fond a aplicat eronat normele de drept material.

Prin urmare, instanța de apel a reținut că dreptul polițiștilor de frontieră la plata indemnizației pentru creșterea copilului exista și până la operarea modificărilor de rigoare la art. 47 din Legea cu privire la Poliția de Frontieră. Prin urmare, Departamentul Poliției de Frontieră neîntemeiat a refuzat reclamantei stabilirea și achitarea indemnizației pentru perioada de până la intrarea în vigoare a Legii nr. 135 din 21 iulie 2016 pentru modificarea și completarea unor acte legislative.

La fel, a menționat că indemnizațiile se achit la locul de serviciu, din contul mijloacelor angajatorului. În speță, din materialul probator anexat la materialele cauzei se atestă că prin ordinul cu privire la transfer din 1 iulie 2014, cât și ordinul cu privire la acordarea concediului parțial plătit pentru îngrijirea copilului, au fost emise de Departamentul Poliției de Frontieră, și nu de Centrul de aprovizionare tehnico-materială și întreținere a imobilelor. Deci, angajatorul reclamantei este anume Departamentul Poliției de Frontieră, succedat în drepturi și obligații de Inspectoratul General al Poliției de Frontieră, care și deține obligația de achitare a indemnizației pentru creșterea copilului, cum a reținut și instanța de fond.

Totodată a constatat că la stabilirea datei începând cu care urmează a fi achitată indemnizația pentru creșterea copilului, instanța de fond a admis încălcări.

Instanța de apel și-a întemeiat soluția pe prevederile art. 18 alin. (1) din Legea privind indemnizațiile pentru incapacitate temporară de muncă și alte prestații de asigurări sociale nr. 289-XV din 22 iulie 2004, în redacția până la 1 aprilie 2014, Legea nr. 332 adoptată la 23 decembrie 2013 pentru modificarea și completarea Legii nr. 289-XV din 22 iulie 2004 privind indemnizațiile pentru incapacitate temporară de muncă și alte prestații de asigurări sociale, în vigoare de la 1 aprilie 2014.

La caz, a reținut că riscul asigurat (nașterea copilului) a survenit la 17 martie 2016, dată la care modificările operate prin Legea nr. 332 erau în vigoare și reclamanta poate pretinde achitarea indemnizației pentru creșterea copilului începând cu data acordării concediului pentru îngrijirea copilului, 11 iulie 2016.

Prin urmare a conchis că, instanța de fond a obligat Inspectoratul General al Poliției de Frontieră să achite reclamantei indemnizația începând cu data nașterii

copilului, aplicând ultraactiv dispozițiile legale ce nu mai erau în vigoare la data dobândirii dreptului.

Totodată, a considerat că instanța de fond just a respins pretenția reclamantei Olesei Micu cu privire la compensarea în echivalent bănesc a prejudiciului moral cauzat prin actul administrativ contestat. Or, în condițiile speței, simpla constatare a încălcării dreptului și restabilirea în acest drept constituie prin sine o satisfacție echitabilă. Iar reclamanta nu a făcut dovada cauzării unui prejudiciu moral ireparabil prin simpla recunoaștere a încălcării dreptului.

La 23 aprilie 2019, Inspectoratul General al Poliției de Frontieră a depus recurs prin care a solicitat casarea parțială a deciziei din 12 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 23 iulie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie respinsă ca neîntemeiată și tardivă.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia recurată, considerând-o neîntemeiată și pasibilă casării, deoarece instanța de apel a interpretat eronat legea, a aplicat eronat normele de drept material și a apreciat arbitrar probele.

Sub acest aspect, recurentul Inspectoratul General al Poliției de Frontieră a remarcat că instanța de apel nu a ținut cont de faptul că potrivit art. 47 alin. (5) al Legii nr. 283 din 28 decembrie 2011 cu privire la Poliția de frontieră, indemnizațiile acordate pentru perioada aflării în concediile prevăzute la alin. (3) se plătesc la locul de serviciu al polițistului de frontieră din bugetul de stat. Locul de serviciu al intimatei Olesei Micu la momentul înaintării acțiunii în instanța de judecată era Centrul de aprovizionare tehnico-materială și întreținere a imobilelor, ce se atestă prin certificatele eliberate de către Secția economie și finanțe a Centrului de aprovizionare tehnico-materială și întreținere a imobilelor cu privire la venitul încasat de către intimată de la Centru.

Recurentul a mai specificat, că instanța de apel a interpretat în mod eronat legea, obligând Inspectoratul General al Poliției de Frontieră să achite indemnizația litigioasă fără temei legal, or această obligație potrivit legii nu-i revine angajatorului, dar autorității unde activează intimata (la locul de serviciu), entități distincte. Or, începând cu 12 august 2016 (data intrării în vigoare a Legii nr. 135 din 21 iulie 2016 pentru modificarea și completarea unor acte legislative) Centrul de aprovizionare tehnico-materială și întreținere a imobilelor a calculat, stabilit și achitat indemnizația litigioasă (se confirmă prin notificarea nr. 35/17-60 din 21 martie 2017 anexată la materialele cauzei).

Prin urmare a reținut că cererea prin care au fost înaintate pretenții Departamentului Poliției de Frontieră (actual Inspectoratul General al Poliției de Frontieră), a fost depusă în instanță la 22 februarie 2017, cu încălcarea termenului de prescripție prevăzut de Legea, în lipsa unei solicitări de repunere în termen.

Recurentul Inspectoratul General al Poliției de Frontieră a invocat omiterea prescripției de către intimată, acesta fiind un mijloc de apărare, care decurge din principiul disponibilității, principiul independenței și inițiativei în obținerea, exercitarea și apărarea drepturilor civile, principiu de care instanța este obligată să țină cont.

A indicat că în cererea de chemare în judecată inițială depusă în instanța de judecată la 25 octombrie 2016, Olesea Micu a contestat răspunsul Casei Naționale de Asigurări Sociale și Ministerului Afacerilor Interne și nu răspunsul Departamentului Poliției de Frontieră.

La fel, în opinia recurentului, nu poate fi considerată suma de 6 600,00 de lei încasată cu titlu de cheltuieli de judecată drept una echitabilă și rezonabilă, reieșind din faptul că acțiunea înaintată împotriva Inspectoratului General al Poliției de Frontieră a fost admisă parțial și numai pentru perioada 11 iulie 2016 - 12 august 2016 (30 zile) în cuantum de 1500 lei.

A mai menționat că reprezentantul intimat Victoria Roșea – Bot de mai multe ori nu se prezenta în ședințele de judecată, prin urmare reieșind din cele menționate consideră că suma de 6 600,00 de lei cu titlu de cheltuieli de judecată este una exagerată și nejustificată, or, prezentarea unor înscrisuri pe care nu este aplicată ștampila Biroului Asociați de Avocați nu poate fi calificat drept bon de plată.

La 21 mai 2019 Olesea Micu, reprezentată de avocatul Victoria Roșca-Bot a depus recurs solicitând admiterea acestuia, casarea parțială a deciziei din 12 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău în partea în care a fost modificată hotărârea Judecătorei Chișinău sediul Centru din 23 iulie 2018, casarea parțială a hotărârii instanței de fond în partea în care a fost respinsă solicitarea privind repararea prejudiciului moral, cu emiterea în această parte a unei noi hotărâri prin care să fie încasat prejudiciul cauzat de la Ministerul Afacerilor Interne, Inspectoratul General al Poliției de Frontieră, Casa Națională de Asigurări Sociale în mărime de 10 000,00 de lei.

Pledând pentru admiterea recursului în sensul declarat, recurenta Olesea Micu a reiterat motivele de fapt și de drept invocate pe parcursul examinării cauzei în prima instanță și în instanța de apel.

Recurenta Olesea Micu consideră, că tergiversarea din partea pârâților a soluționării litigiului dat, începând cu 26 august 2016 și până la momentul prezent – 17 decembrie 2018 (2 ani 3 luni și 21 zile) reprezintă o acțiune de rea credință cu consecințe directe asupra persoanei reclamante. Prin urmare, urmează să fie despăgubită pentru faptul că deja mai mult de 2 ani 3 luni și 20 de zile nu poate fi restabilită în drept de a beneficia de indemnizația pentru creșterea copilului născut încă la 17 martie 2016.

La 27 iunie 2019 Inspectoratul General al Poliției de Frontieră a depus referință solicitând declararea recursului depus de către Olesea Micu, ca fiind inadmisibil.

Examinând admisibilitatea recursurilor, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează următoarele.

Prin Legea nr. 116 din 19 iulie 2018 a fost adoptat Codul administrativ al Republicii Moldova.

În conformitate cu art. 257 alin. (1) din Codul administrativ, prezentul cod a intrat în vigoare la 1 aprilie 2019.

În conformitate cu art. 258 alin. (3) din Codul administrativ, procedurile de contencios administrativ inițiate până la intrarea în vigoare a prezentului cod se vor examina în continuare, după intrarea în vigoare a prezentului cod, conform prevederilor prezentului cod. Prin derogare, admisibilitatea unei astfel de acțiuni în contenciosul administrativ se va face conform prevederilor în vigoare până la intrarea în vigoare a prezentului cod. Prevederile prezentului alineat se vor aplica corespunzător pentru procedurile de apel, de recurs și de contestare cu recurs a încheierilor judecătorești.

Din sensul normei de drept enunțate urmează că, legiuitorul a optat pentru principiul aplicării imediate a noilor reglementări procedurale.

Prin urmare, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție va aprecia condițiile de admisibilitate a recursului în conformitate

cu prevederile art. 258 alin. (3) din Codul administrativ, adică conform reglementărilor anterioare intrării în vigoare a Codului administrativ.

În conformitate cu prevederile art. 434 alin.(1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

După cum denotă actele cauzei, copia deciziei integrale a instanței de apel din 12 februarie 2019 (f.d.20-32 vol.II), a fost expediată participanților la proces la 18 martie 2019, fapt confirmat prin copia scrisorii de însoțire a Curții de Apel Chișinău nr.3000-3 (f.d. 33 vol.II), însă careva dovezi în vederea recepționării acesteia de către recurenți la materialele dosarului lipsesc.

Astfel, instanța de recurs consideră că recurenții, Inspectoratul General al Poliției de Frontieră și Olesea Micu s-au conformat prevederilor legale și a depus recursurile, în termen. (f.d.35-38, 55,91-93 vol.II)

Examinând temeiurile recursurilor în raport cu materialele cauzei civile, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursurile sunt inadmisibile din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

consideră că recursurile depuse de Inspectoratul General al Poliției de Frontieră și Olesea Micu, reprezentată de avocatul Victoria Roșca -Bot, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Prin urmare, argumentele invocate în recurs nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Totodată, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursurile depuse de Inspectoratul General al Poliției de Frontieră și Olesea Micu, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, din considerentele menționate, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursurile depuse de Inspectoratul General al Poliției de Frontieră și Olesea Micu, reprezentată de avocatul Victoria Roșca -Bot, ca inadmisibile.

În conformitate cu art.193, 195, 230 și 258 alin. (3) din Codul administrativ și art. 270 din Codul de procedură civilă, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursurile depuse de Inspectoratul General al Poliției de Frontieră și Olesea Micu, reprezentată de avocatul Victoria Roșca -Bot, se declară inadmisibile.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Mariana Pitic

Judecătorii

Victor Burduh

Nicolae Craiu